

Jeníček a perníček

Kdysi dávno byly dvě rodiny: jedna rodina Perníková a jedna rodina Červená. V rodině Perníkové bydleli Mařenka s Jeníčkem a v rodině Červené bydlela Karkulka. Děti z obou rodin si spolu rády hrály, chodily ven, běhaly a užívaly si společné chvíle. Jednoho dne se rozhodly, že půjdou navštívit babičku, která bydlela v lese.

„Půjdeme za babičkou!“ vykřikla Karkulka nadšeně.

„To je skvělý nápad!“ přidala se Mařenka. „Těším se na babiččino vyprávění a dobroty.“

Jeníček, i když byl mladší, se také těšil. „Já se také těším,“ řekl.

Děti se radostně rozběhly, honily se a cestou pozorovaly přírodu: ptáčka na stromě, motýly létající nad květinami a vážku pijící z kaluže. Za chvíli vběhly do lesa. Když přišly na paseku, najednou se před nimi objevila perníková chaloupka. Byla již opuštěná a dávno v ní žádní ježibaba s ježidědkem nebydleli.

„Páni! Tohle je ta perníková chaloupka!“ vykřikl Jeníček.

„Prý v ní už nikdo nebydlí,“ řekla Karkulka.

„Raději tam nebudeme chodit, mohla by spadnout, když je už stará a opuštěná,“ řekla Mařenka.

„Ale ne, pojďte to zkusit, holky,“ řekl Jeníček. „Půjdeme dovnitř, vylezeme na střechu, budeme shazovat perníčky a nakonec si na nich pochutnáme. Jako v té pohádce.“

„Jeníčku, to není dobrý nápad. Co kdyby ta chaloupka spadla a zavalila nás?“ ozvala se Karkulka.

„Ale vy máte pořád strach,“ řekl Jeníček. „Já to jdu zkusit.“

Jeníček vběhl do chaloupky a volal na holky: „Holky, je to tu prima a ten perníček dokonce voní! Já si trochu dám!“

„Jeníčku, nejez ten perník, je starý, bude ti špatně. Navíc babička na nás čeká s obědem,“ volala Mařenka.

„Když já mám strašný hlad,“ volal Jeníček.

„To vydržíš, pojď, Jeníčku, už tam skoro jsme,“ volala Karkulka.

„No tak jo, když myslíš,“ zavolal Jeníček a vyběhl z chaloupky. Předtím si však ještě rychle utřel pusu od perníku, aby to holky neviděly.

Děti pokračovaly v cestě a za chvíli stály před babiččinou chaloupkou.

„Pěkně vás vítám, děti moje, pojdte dál!“ zvala je babička. „Polévka je hotová a knedlíky se již vaří. Udělala jsem je s borůvkami, tak jak je máte rádi.“

„Jé, babi, já už mám takový hlad!“ zvolala Karkulka.

Mařenka se přidala, jenom Jeníček divně mlčel. Nic neříkal. To bylo zvláštní, protože vždy byl u jídla jako první a borůvkové knedlíky byly jeho oblíbené jídlo. Babička si toho všimla, ale nic neříkala.

„Pojďte ke stolu, děti moje, naliju vám polévku,“ řekla babička.

Děti si sedly ke stolu a babička všem nalila výbornou nudličkovou polévku.

„Babi, ta je výborná! Jak to děláš?“ ptala se Mařenka.

„To nic není, holčičko moje, to se také naučíš,“ usmála se babička.

Všechny děti polévku snědly, jenom Jeníček se v ní pošťoural a celou ji nechal. Babička zase nic neřekla.

Po polévce nandala babička dětem vrchovatou porci borůvkových knedlíků s tvarohem, cukrem a rozpuštěným másličkem, tak, jak to děti měly nejraději. Holky snědly celou porci a dokonce talíř vylízaly, jenom Jeníček se knedlíků ani nedotkl.

„Copak je s tebou, Jeníčku?“ zeptala se babička ustaraně.

„Mě bolí břicho. Asi jsem něco špatného snědl,“ smutně přiznal Jeníček.

„Já vím, co špatného jsi snědl. Snědl jsi ten starý perník z té rozpadlé perníkové chaloupky,“ řekla Mařenka.

„Jeníčku, perník z chaloupky je již starý a nemůže se jíst; kromě toho je moc nebezpečné chodit dovnitř. Mohla by spadnout. Uvařím ti heřmánkový čaj. Ten ti udělá lépe,“ řekla babička.

Babička uvařila Jeníčkoví heřmánkový čaj, uložila ho do postele a Jeníček si na chvíli zdříml. Když se probudil, bylo mu o moc lépe. Karkulka s Mařenkou se právě chystaly ven.

„Půjdeš s námi, Jeníčku? Je ti už líp?“ ptala se Mařenka.

„Jasně,“ odpověděl Jeníček. Břicho už ho naštěstí nebolelo. A babička mu ty borůvkové knedlíky schovala.

Děti pomohly babičce s mytím nádobí, a když bylo vše hotové, radostně vyběhly ven. Dováděly na zahradě, hrály si na schovávanou, na honěnou a na spoustu jiných her.

Jeníček byl celý šťastný, že mu je již dobře a může zase s dětmi běhat a hrát si. Nyní již věděl, že nesmí jíst žádné staré potraviny a už vůbec ne staré perníky ze staré perníkové chaloupky.

Ať bude mít hlad jak chce velký, vždycky si již počká na dobrý oběd u maminky nebo u babičky.

Povídáme si o pohádce

Proč myslíš, že babička Jeníčkovi řekla, že je nebezpečné jíst starý perník z chaloupky?

Babička věděla, že starý perník je zkažený a bude po něm Jeníčkovi špatně.

Co se stalo Jeníčkovi, když snědl starý perník a jak se cítil?

Jeníčkovi bylo špatně a bolelo ho břicho. Nechtěl vůbec jíst.

Co udělala babička, aby Jeníčkovi pomohla?

Babička uvařila Jeníčkovi heřmánkový čaj, aby mu udělalo lépe, a nechala ho odpočívat v posteli.

Co si myslíš, že se může stát, když někdo sní zkažené nebo staré jídlo?

Když někdo sní zkažené jídlo, může mu být špatně, může mít bolest břicha, zvracet nebo mít průjem.

Jak můžeme zjistit, jestli je jídlo čerstvé a bezpečné k jídlu?

Jídlo bychom měli kontrolovat podle vzhledu, vůně a data spotřeby. Pokud vypadá nebo voní podezřele, neměli bychom ho jíst.

Proč je důležité jíst čerstvé potraviny?

Čerstvé potraviny jsou mnohem zdravější a mají více živin. Je nám po nich dobře a máme spoustu síly třeba na různé hry.

Co bys poradil Jeníčkovi, aby se mu to už nestalo?

Jeníček by měl jíst jen čerstvé jídlo a nikdy nezkoušet jíst něco, co je staré nebo co našel někde venku.

Scénář k pohádce Jeníček a perníček

Postavy:

- Jeníček
- Mařenka
- Karkulka
- Babička
- Vypravěč

Kulisy a rekvizity:

- Perníková chaloupka
- Babiččina chaloupka
- Scéna Les
- Scéna Světnice

1. OBRAZ - Scéna Les

Vypravěč: V jedné vesnici, v domečku s červenou střechou, bydleli dvě rodiny - Perníková a Červená. V rodině Perníkové bydleli Mařenka s Jeníčkem a v rodině Červené bydlela Karkulka. Děti z obou rodin si spolu rády hrály a jednoho dne se rozhodly, že půjdou navštívit babičku, která bydlela v lese.

(Karkulka, Mařenka a Jeníček přicházejí na scénu.)

Karkulka: Půjdeme za babičkou!

Mařenka: To je skvělý nápad! Těším se na babiččino vyprávění a dobroty.

Jeníček: Já se také těším.

(Děti se radostně rozběhnou a vběhnou do lesa. Pozorují přírodu.)

Jeníček: Podívejte, tamhle je perníková chaloupka!

Karkulka: Prý v ní už nikdo nebydlí.

Mařenka: Raději tam nebudeme chodit, mohla by spadnout.

Jeníček: Ale ne, pojďte to zkusit, holky. Půjdeme dovnitř, vylezeme na střechu a budeme shazovat perníčky.

Karkulka: Jeníčku, to není dobrý nápad.

Jeníček: Já to jdu zkusit.

(Jeníček vběhne do chaloupky.)

Jeníček: Holky, je to tu prima a ten perníček dokonce voní! Já si trochu dám!

Mařenka: Jeníčku, nejz ten perník, je starý, bude ti špatně.

Karkulka: Pojď, Jeníčku, babička na nás čeká s obědem.

Jeníček: No tak jo.

(Jeníček vyběhne z chaloupky a děti pokračují v cestě.)

2. OBRAZ - Scéna Světnice, Babiččina chaloupka

Vypravěč: Děti dorazily k babiččině chaloupce.

(Babička vyjde z chaloupky.)

Babička: Pěkně vás vítám, děti moje, pojdte dál! Polévka je hotová a knedlíky se již vaří.

Karkulka: Jé, babi, já už mám takový hlad!

(Děti si sednou ke stolu.)

Babička: Naliju vám polévku.

Mařenka: Babi, ta je výborná! Jak to děláš?

Babička: To nic není, holčičko moje, to se také naučíš.

(Všechny děti polévku snědí, jenom Jeníček se v ní pošťourá.)

Babička: Pojdte na knedlíky s tvarohem, cukrem a máslem.

Karkulka a Mařenka: Mňam, to je dobrota!

(Jeníček se knedlíků ani nedotkne.)

Babička: Copak je s tebou, Jeníčku?

Jeníček: Mě bolí bříško. Asi jsem něco špatného snědl.

Mařenka: Já vím, co špatného jsi snědl. Snědl jsi ten starý perník z chaloupky.

Babička: Jeníčku, perník z chaloupky je již starý a nemůže se jíst. Uvařím ti heřmánkový čaj.

(Babička uvaří Jeníčkovi čaj, uloží ho do postele a Jeníček usne.)

3. OBRAZ - Scéna Les

Vypravěč: Když se Jeníček probudil, bylo mu o moc lépe. Karkulka s Mařenkou se právě chystaly ven.

Mařenka: Půjdeš s námi, Jeníčku? Je ti už líp?

Jeníček: Jasně. Bříško mě už nebolí. A babička mi ty borůvkové knedlíky schovala.

Karkulka: Tak to je bezva. Pojdte ještě babičce umýt nádobí a pak půjdeme ven.

(Děti odchází.)

Vypravěč: Děti pomohly babičce s mytím nádobí a potom vyběhly ven. Dováděly před chaloupkou, hrály si na schovávanou mezi stromy a na honěnou. Jeníček byl celý šťastný, že mu je již dobře. Nyní již věděl, že nesmí jíst žádné staré potraviny a už vůbec ne staré perníky ze staré perníkové chaloupky. Ať bude mít hlad jak chce velký, vždycky si již počká na dobrý oběd u maminky nebo u babičky.

KONEC POHÁDKY